

Передплата

на «РУСЛАНА» вносити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 ар. (20 кор.)
на пів року . . . 5 ар. (10 кор.)
на чверть року . . . 2-50 ар. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирнеш ми очи і душу ми вирнеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових поезій М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня
крім неділі і руских свят
о год. 6-й пополудни.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 9.
ул. Коперника (Ліндого ч. 9.) Екс-
педиція місцева в Агенції Со-
коловського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереження.
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошення зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дьяки і приватні донесення по
15 кр. від стрічки.

Наші переселенці в Боснії.

В серпневім зошиті «Misy-й katolick-их» з сего року подає редактор кс. Мартин Чермінський опис своєї власної місії в Боснії, відбулій в часі межі 18. цвітня до 21. мая с. р. Подаємо в короткості його замітки, о скільки они дотичать наших боснацких переселенців.

Дня 16. цвітня я покинув Краків — пише о. місіонар — і вже на другий день вечером був в Дервенті, боснацким містечку, звідки другого дня, кінсьми я виїхав до Приявора. По дорозі я стрічав по кілька і кільканайцять возів, переповнених рускими родинами з Галичини. Одні з них їхали в ту саму сторону, що я, другі вертали з поворотом до краю. Коли я спитав, по що їдуть до Боснії, відповідали: «Наш цісар казав їти, тож ідемо, цісаря треба слухати». Інші, хотяй староства не давали їм пашпортів, крадькома з Галичини утікли до Босни, стратили гроші і вертали до дому. Однак знатна часть купує ґрунти в Боснії, які в міру напливу населення дорожчать раз тим більше, бо спекулянти уміють визискати легковірність нашого люду.

Приявор від кількох літ зовсім змінив свій вигляд. Товпи галицького люду бачу на улицах, нові діляниці, хорошо забудовані нашими населенцями, а доокочні ґрунти в знатній части в посіданню Поляків і Русинів. Деякі з них купили по 40, навіть по 60 моргів. В Прияворі є латинським парохом боснацкий мінорит Сестіч і другий священник східного обряду.

В дни 24. цвітня поїхав кс. Чермінський до Раковача, де вже минулого року відбував великодну сповідь. Се, здає ся, чисто мазурска кольонія, бо про Русинів автор не згадує нічо. Між иньшим описує таку сцену: Щоби розвеселити моїх гостей, я показав їм книжку п. ч.: «Згадки з місії між Поляками над Босфором, в Боснії на Креті», свіжо видану в сім році, в якій я описав також мій тогорічний побут в Раковачу. Трудно описати радість, коли побачили в книжці картину, зображуючу раковецких кольоністів. Один з них вишукав місце, де була бесіда про Раковач і зачав читати голосно. Що хвиля то сьміяли ся, то плакали зі взрушеня і радости, бо їм пригадали ся торічні труди і сумне положення, в яким находили ся тоді. Сей уступ прочитали бодай п'ять разів голосно, бо кождий хотів знати, що про них я писав. Треба було чути, як між иньшими син війта, 14-літний хлопчина, читав з таким патосом і повагою, мов би оголошував цісарську промову.

По чотирох днях місії в Раковачу о. місіонар вернув до Приявора, наняв коні жогось Русина, набрав з собою припасів до їдженя і пустив ся драбинястим возом в дорогу до новозаложенної кольонії Нової Дуброви. По дев'ятьгодинній, страшно недогідній їзді, приїхав дня 29. цвітня до перших колиб польських та руских кольоністів. Они в більшій части прибули сюди з глибини Росії, де корчували ліси, а по укінченню контракту, осіли в Боснії. Всі вийшли громадно на против о. місіонара, бо вже цілий рік не бачили священника і не чули Служби Божої! Тут

перебув о. місіонар аж до 3. мая, сповняючи церковні треби, виголосив за той час 15 проповідий, висповідав і заприцащав всіх вірних та посвятив гроби на кладовищі, де спочивали похоронені без священника небіжики.

Про Русинів, які мешкають в Новій Дуброві, не згадує більше кс. Чермінський; очевидно він заспокоював також і їх духовні потреби. Так само називає польською другу кольонію, до якої виїхав звідтам: Кокорський Лук, хотяй там є лише 12 польських родин. В Кокорським Луку — оповідає дальше автор — я змінив леще коні, задержуючи ся годинку і поїхав до Деветини. На просторони 10.000 моргів одержало 150 родин, переважно Русинів, правительственні ґрунти. В Деветині я замешкав почасти в жандармським постерунку, почасти в гані (?). У жандармів я зробив провізоричну каплицю, а мешкав в гані. Зараз на другий день, після мого приїзду, я мав кількадесят сповідий, але Русинів не було. Неділя випала прехороша. Я уставив олтар під попою, на місци, де могло помістити ся кілька тисяч осіб. Від вчасного ранка зачав слухати сповіди. Зразу, на жаль, приступали лише Поляки і один Русин. Сего я вислав до місцевого війта Русина з повідомленем, що коли на Службу Божу не прийдуть другі Русини, я дам знати власті, бо се неділя. Рішучі слова помогли: в протягу несповна двох годин місце перед каплицею було заняте кольоністами Деветини.

До сповіди тепер приступали всі без трудности. По євангелію я мав руско-польську проповідь про згоду і взаїмну любов

Наталь Вахнянин.

ЧОВОТИ.

Не нині, а перед сто літами діялось се, про що розкажемо.

В околицях містечка Н. появилася банда злодіїв і розбишак. Днем хоронили ся они по лісах та неприступних очеретах, ночью нападали на обійстя та брали, що самі хотіли. Власть місцева робила, що змогла, тільки де тут двом міским гайдукам достерегти цілої банди злодійської! Та таки вкінці повело ся зловити бодай одного злодія. Їго посаджено в тюрму, бито, ципано, мордовано на всі боки, щоб зрадив товаришів своїх та все то даром. Злодій затяв ся і мовчить. Здавало ся, він скорше згине своєю смертю, заким признасть ся до чого та заким повисне на шибениці.

Місцевий судия був у него ще в посліднє в тюрмі, допитував на всі сторони, вкінці сплюнув і на виході сказав: «Завтра висий як довгий!» Під вечер післано гайдуків на передмісте, щоб зловили двох яких драбів, тих покликано до магістрату, прибрано в червоні шаравари та фрак, дано їм задаткового по копії грошей, а завтра мали они виконати езекуцію на упертім злодій.

Вже і потемніло, вже ніч, вже і злодій в тюрмі заснув, а двом завтрішним катом не спить ся. Сидять они в коршмі при каганці, пють та розмовляють. «Коліж коло опівночи

підходить до них незнакомий подорожний, здоровить ся з ними, сідає та мішає ся в розмову. Показало ся, що сей незнакомий в далекого світа, бував по всіх усюдах, брав ся за всякі ремесла і все то кидав, уміє все і всяку штуку, тільки вішати чоловіка — сего ніколи не пробував.

От они говорять, припивають разом, припивають та знов балакають.

— А що якби ви, панове, — каже незнакомий — завтрішного деліквента таки мені дозволили повісити?

— Добре — кажуть драби — тільки заплаати моргорич.

— Заплачу!

От і заплачав. Пють они знов, а далій і попили ся здорово. Тоді той незнакомий бере з одного драба червону катівську одіж, іде до тюрми до злодія, щоб після звичаю давного подочити его ще перед смертю, а драб, як попили ся, то і лягли спати найтвердшим сном.

Приходить незнакомий наш до злодія, до тюрми, будить его і каже:

— Пізнаєш мене Семене?

— Чом би не пізнати? Ти Пилип, злодій, як і я, тільки ти вільний, а мене завтра повіять.

— Не повіять тебе, сердечний брате, а тільки трохи повітриш ся. Я задля сего і зайшов до тебе. От тут поясок, бери его під сорочку, від сего пояска іде ремінь горі плечима, тут гачок залізний, той вийде тобі як-раз на карчילו і на сім гачку повиснеш, але не удусиш ся.

— Спаси-Б-г тобі, брате, — каже злодій, що ти мене хочеш спасти. Може і я тобі коли в пригоді стану...

Одяг ся злодій, як треба та аж друга душа в него вступила. От вже і свитав, вже і наріз збирає ся на улицах, щоб деліквента провести на місце лобное; вже і візок під тюрму заїхав, вже і виведено злодія, вже він повязаний і сидить і їде, блідий, а весь трясє ся нарочно неначе в трясю.

— Тільки, як я тебе повішу, каже до него кат, — то ти зразу добре вибалуши очи, харчи трохи і ногами вививай на всі сторони. А потому простягни ся, очи прижмури, а рот роззяви та ще і язик повісь. Вечером прибуду до тебе і здійму.

От вже і шибеницю видко: два стовпи вбиті в землю, а третій впоперек. Давнійше не знали люди висільниці нової системи. Злодій трясє ся ще гірше, трясє ся як трепета і будь-то молять ся. Нарід іде біля него: дехто плаче з жалю, дехто рад, що на світі буде одного злодія менше.

Вже они під висільницею, вже судия читає довгий засуд смерті, бере відтак в руки довгу білу трость, ломить єї на двоє, ого, вже і потягли злодія в гору. Пилип наложив кульку на шию, а научений Семен харчить, бо ногами як серце у звону, а далій простягнув ся як басова струна, замовк і висить собі зовсім спокійненько.

— Вже по він! вже неживий! вже єму амін! — шепче собі наріз. Кат зліз з драбинки, сідає знов на візок, їде до міста, а за ним

про однаковість св. віри в двох обрядах. Нарід почав так голосно плакати, що я мусів успокоювати, бо перешкоджували мені в дальшій проповіді. Вкінці всі піднесли руки до гори і поприсягли жити взаємно як брати і як діти одної матери св. Церкви і одної вітчизни.

В сім дни приступило 82 осіб до св. Причастия, с. є. стільки, кільки я міг був висповідати. І тут я заняв ся окремо дітьми, яких зійшло ся коло 50. Однак під час Служби Божої, як і при науці, я говорив по половині по польски і по руски, щоби мене лїпше могли зрозуміти. Розкопши було для мене, дивити ся на увагу дїтвори і старших, як прислухували ся катехизови. По одногодинній науці з дітьми, — з боязни, щоби мені не поутїкали, я казав їм бавити ся, окремо хлопцям, окремо дївчатам, під проводом старших, а тимчасом слухав сповіди дорослих. Коли в сей спосіб я випочав трохи, знов забрав ся до дїтвори, щоби єї приготувати до св. Тайн. Час був короткий, я спішив з науками і вимагав лише найбільше доконечних річий: молитви, десятеро заповідий Божих, пять церковних і шість правд св. віри.

Нарід бачив, що не шаджу себе, та що не маю иншого інтересу, як спасенє їх душ, тож горнув ся до сповідальниці аж до пізнього вечера, а також на другий день від 7—9 год. рано я безнастанно слухав сповіди. На Службу Божу — хоть се був робочий день — зійшли ся майже всі колонїсти і сеї днини приступило коло 100 осіб до св. Причастия. Загалом висповідало ся в часі півтретя-дневного побуту в Деветині коло 250 осіб; наук я мав 6. По Службі Божій я охрестив двоє дїтий, посвятив образи, коронки, воду, спакував прибори до Служби Божої і зараз пополудни виїхав до Мілевача.

Дальше вже не згадує о. Чермінський про Русинів в своїх місіях по боснацких колонїях аж до Банилюки, говорить лише про Поляків та Італїянців і кінчить своє справозданє: «О. єп. Маркович і окружний староста бар. Лязарині усильно просили мене, щоби я не залишав польських колонїстів і навістив їх також в слїдуючїм році для вислухання великодної сповіди. Коли незалежні від мене обставини позволять на се, я бажаю і дальше ратувати душі бідних Поляків і Русинів, доки не заложать серед себе постійних парафій та не будуть мали належної духовної опіки».

Ми можемо бути лише вдячними кс. Чермінському за єго труди в виноградику

Христовім, однак звернемо ся зараз до наших монахів ОО. Василян з просьбою, щоби они подумали про духовну опіку боснацких Русинів. Певно, що наші переселенці ще радїсїйше витали би своїх місіонарів і ще горячїйше молили ся до Бога, колиб побачили свій обряд, почули правду Божу на своїй мові, могли прославити Єго нашим гарним церковним співом і тим скорше научити ся та поняти головні основи св. віри на рідній мові. Тодї і місія мала би багато красний успіх і сповідь була би докладнїйшою і руских дїтий можна-б охрестити у нашім св. обрядї, а проповідь згоди і братерства між рускими а польськими колонїстами порушила би аж тоді всіх до глибини серця, бо бачили би себе не такими опущеними, відчуженими від всего, що їм дороге, що виссали з грудий матерних та жили ся з тим від дитинства.

Виборчий рух.

З Коломиї доносять «Галїчанїнов»: «Дня 2. с. м. відбули ся ту в великій сали «Народного Дома» збори мужів довіря з коломиїського, печенїжинського і гвоздецького судових округів. На зборах були заступлені 71 громад, а учасників було 357 селян, 22 сьвящеників і 9 осіб сьвітської інтелїгенції». Дальше пише «Галїчанїн», кого запрошено на збори «за приглашенїями» і з яких партій, але не каже, хто прийшов на збори. На зборах ухвалено «єдинодушно» — як було предвиджено — кандидатуру «маститого» д-ра Дудкевича і порішено віднести ся до обок єконсолїдованих комітетів львівських о затвердженє сеї кандидатури на коломиїський округ. Що з сим фантом зробить «Народний Комітет» — тяжко відгадати. В нїм вже тенеркинуть і збігає. Як дізнаємо ся, на днях виступив з него п. Льонгін Цегельський, а найближші дні мають принести ще инші дезерції.

З Дрогобича доносять, що з сїльских громад дрогобичького повіта буде кандидувати також п. Ксенофонт Охримович, дотеперїшний посол.

Др. Євген Левицький замістив в «Дїлї» отсе письмо: «Перед кїлькама днями донїс «Галїчанїн», немов то я зголосив мою кандидатуру до сойму на повіт гусятинський. Осьвідчаю, що я о мандат до сойму не стараю ся і що я нїгде і нікому не зголошував моєї кандидатури».

З міста Стрия против д-ра Фрухтмана, дотеперїшнього посла, Русини ставлять кандидатуру п. Вариводи, судового радника зі Стрия.

З жидачівського повіта, звідки пословав др.

Олесницький, стає москвофіл о. Давидяк з Тухлї, против повітового маршалка Станислава Павликовського з Березниці королївської.

В мостискім повіті в місце дотеперїшнього посла Станислава гр. Стадницького, який кандидує з більших посїlostей має кандидувати кс. др. Михайло Жуклїньський, лат. парох з Судової Вишні, против п. Миколи Ганкевича, редактора «Волї», органу руских соціалїстів.

З політичного поля.

Австрійський парламент — як доносять часописи — має зїйти ся на особну сесію в жовтні. Програма роботи парламенту буде богата, а правительство має надїю удержати парламентарну машину в руху, тим більше, що з одиночними обструкціонїстами, Шенериянцями, зірвало зносини німецько-народне сторонництво. Що, до програми нарад «Morawska Orlice», звичайно добре поінформована в таких справах, подає, що головною точкою нарад буде бюджет на 1902. рік. Крім того стане на дневнім порядку закон о обезпеченю приватних урядників. Дальше правительство предложить проєкт нового податку від залїзничих карт їзди, аби покрити недобір зі знесеного мита і видатки, ухвалені державною радою.

Минулого тижня — як ми доносили — помер Дезидерій Шілягі, один з найвизначнїйших мужів державних Угорщини. Він родив ся 1840. р. як син вараждинського адвоката. По скінченю студій став публіцистом а опїсля адвокатом. Коли 1867 р. організовано першу угорську міністерію, іменовано єго секретарем міністерства судівництва, де він брав живу участь в кодифікації горожанського і карного права. В 1871. р. став послом. Вже перша єго промова звернула на него загальну увагу. В 1874. р. покликано єго на професора карного і публичного права на пештєнськїм університеті. В рік опїсля покинув він умїрено-ліберальну партію Деака (партію «угоди»), і станув на чолї з'єдненої опозиції. В 1889. році Тіса покликав єго до свого кабінету на міністра судівництва. Опїсля увійшов Шілягі також в склад кабінету Векерльєго, і тут він перевів закон о сьвітских подружжях. По упадку кабінету Векерльєго був Шілягі двічі президентом палати послів. Від тоді стояв він осторонь від партійних борб.

Петербурскі часописи доносять, що в другїй половинї сего місяця російський міністер скарбу, Вітте, наміряє відбути подорож на далекий Схід. Поїде він окремим поїздом сибірської залїзниці і задержать ся по однім дни в слїдуючих містах: в Омську, Томську, Іркутську, Читі, Благовещєнську, Хабаровську. У Владивостоці мі

нарід розходить ся поволи, в свояси, до буденної роботи. «Вечером» — думає собі кат — «пйду до висїльника, здїйму єго і буде знов о одного злодія більше на сьвітї».

Того самого дня ранним ранком виїхав мельник того самого місточка на торг в сусїдство. Єму не довело ся щастє бачити екзекуцію. Він продав муку і аж вечером вертав домів.

— А що — каже він до свого візника — якби ми так підїхали до висїльниці, тоб бодай по смерті побачили того котюгу, що і нам торік закрав муку.

— Добре — каже візник — завернім сюди через місток.

Завернули. Станули кіньми оподалїк, а самі з плечей заходять до висїльника. До місяця видко чорну єго тїнь в воздухах. Підїшли — висїти.

— То ти, Филипе? — заговорив нараз висїльник здоровим голосом. Він надїв ся приходу свого товариша і спасителя.

— Сьвят, сьвят, сьвят! — покрякнули мельник з візником, — таж він живий! От і дивить ся на нас! Видко, безвинного повішено, так Бог не допустив на него смерті! Мерщїй, мерщїй, мерщїй, давай з воза латерку, лїзь, лїзь, то ще і відрїжемо здорового! — кричить мельник на візника.

Відрізали щасливо висїльника, зняли кульку з шиї, поклали на віз, прикрили порожними мішками та скорше домів.

— Завтра — каже мельник — скоро сьвіт,

дам знати на маїстрат. Се або чудо стало ся, або зле єго повішено.

Прийшли домів, зняли трупа з воза, поклали в хатї на соломі і самі поклали ся спати. Вже північ. Висїльник лежить собі на помостї, мельник собі високо на ліжку, а місяць заглядає собі крізь вікно до обох. Сцена не аби яка!

— Так, так! Безневинного повісили! Такі то наші суди! Зловлять кого-небудь, замкнуть, мучать, а потому вішають. Щастє, що я надїхав. Ось він мабуть і рухає ся, ось і дивить ся мабуть. Бідний!

Так говорив до себе чесний мельник, перевертаючи ся на постели. Відтак ніби заснув, ніби ще не спить. Колиж гляне, а висїльник біля него. Він став тихенько, розглянувши ся по хатї, підїшов до сонного мельника, от тепер нахилив ся над него, ніби наслухує, ніби глядить єму в очі. «Полежу спокійно», думає мельник «та побачу, що з того вийде. Може він відїйшов від розуму?»

Причаїв ся мельник, ледви дыше, а все бачить. Висїльник ще раз оглянув ся по хатї, а далїй і сїдає біля постели, бере шаравари мельникаві, — надыг; бере єго новісєвкї чоботи, — назув; бере і за опанчу.

— А ти злодію! — покрякнув мельник, зірвавши ся з постели та як мав під рукою здровє правило від своїх нових чобіт та лус по голові висїльника. А той тільки застогнав та бєбєх об поміст.

— Що се? — зірвав ся на крик візник.

— Сьвітї щипку, скорше! — реєтує мельник. Засьвітили, до висїльника, а він лежить як довгий, тільки ніжкою дригає; убитий.

Нїчого було дїяти. Порадив ся мельник з парубком своїм та заким ще ніч, відвезли висїльника на лобное місце та чим скорше і повісили.

Другого дня, тільки що засвітало, а вже цікавий нарід товпить ся біля висїльниці, дивить ся, розглядає: злодій висить собі спокійненько як вчера, тільки вчера чи не висїв він босий?

— А так, — каже один — вчера не було в єго чобіт Я сам бачив, як він големи пятами вибивав по воздухах. А то ще новісєвкї чобітки!

Рада в раду: треба високу власть повідомити.

От і повідомлено. І знов цілою купою посунув весь нарід під висїльницю. Стоять, все їм розумно, тільки того не розберуть, як висїльник прийшов до нових чобіт?

Задумала ся і висока власть. І она знає, що злодій вчера босий був, а нинї висить собі гей який пан в нових чоботах.

— Шевці! — кликнув по хвили голова міста.

Шевці зїйшли са.

— Хто з вас робив ті чоботи? — питає.

— Я, ласкавий пане! — каже швець Шило.

— Кому ти їх робив?

— Старому мельникови.

містер намірив забавити дві доби і відтак поїде до Порту-Артурса через Маньчжурію, причім подорож східно-китайською залізницею від граничної станції до Хорбини, як також поворотну дорогу на Хайляр буде відбувати лише в поріденій. Головною ціллю подорожі є оглянене манджурської залізничної. Часописи доносять також поголоску, що міністер доїде аж до Пекіна, аби заізнати ся там з російськими торговельними інтересами.

Війна в полудневій Африці хилить ся до кінця і війшла, після висказу Шамберлена в палаті громад, в третій період розбою і грабежи. Бури розсіяні малими відділами в Капленді нищать англійські посілості, а війська англійські поступають в той самий спосіб з бурекими фармами в Оранії і Трансвалі. Англія має надію, що до кінця вересня скінчить війну і буде могла вицофати з полудневої Африки часть війська. До того часу будуть ще тревати завзяті бої. Англійцям щастить ся в останніх днях, бо, як доносять телеграми, заступник президента Крігера, Герман Штайн, погіб дня 30. липня в бою під Фікбург'ом. Чи однак се вплине на дальший хід війни, тяжко зміркувати, бо Бури постановили бити ся до послідньої каплі крові.

НОВИНКИ.

— Календар. Ві в'торник: гр.-кат. Бориса і Гліба; рим. кат. Преображене. — В середу: гр.-кат. Анни; рим.-кат. Кастаня.

— **Посольське справозданє** зложив вчера п. Барвінський в Білявцях коло Бродів. Численно зібрані виборці висказали однодушно признанє і подяку за дотеперішню діяльність п. Барвінського в соймі і оголосили его кандидатуру на посаду до сойму з сільської курії брідського повіта. Дальше, збори порішили засновати виборчий комітет для піддержування кандидатури п. Барвінського.

— **П. Барвінський зложить посольське справозданє** в четвер дня 8. н. ст. серпня с. р. о 2. год. пополудни на передвиборчих зборах в Лопатині в домі п. Йосифа Парамея. Просимо всі часописи повторити сю оповістку.

— **ВПреоєс. митрополит Шептицький** по короткім побуті в Краснополці поїхав до Унева, а на днях має прибути до Львова і відслужити дня 18. с. м. торжественне богослуженє з нагоди іменин монарха.

— **О. Василь Жолдак**, митрополитичий секретар, виїздить небагом до Канади, де на припорученє ВПреоєс. митрополита Шептицького займе ся зорганізованием тамошних руских парохій.

— **Еміграція до Америки.** З Станиславова доносять до «Діла», що еміграційна горячка знова захопила деякі села Станиславівщини. З Ямниці і Павелча вибирають ся люди до Канади, а за їх приміром ідуть села: Підлуж, Сілець, Книгин, Кривотули, Чорнолізці, Марківці, Побереже, Вовчків (Мазури), Деліїв, Блюдники, далі Підгайці,

Городенка. Мужики ідуть по-раз то більшими масами, не приготуваючи ся навіть належно до далекої подорожі. Недавно виїхала зі Слобідки, товмацького повіту Марія Риндич до Аргентини, підмовлена агентом, і померла в дорозі. Зі Станиславівщини виїзять також до Бразилії, а агенти вербують межі нашими мужиками робітників і колоністів до заселення пустарів Ріо Гранде до Суль, обіцяючи нашим людям безплатний переїзд. Тимчасом на певно не знати, чи безплатно перевозять до Бразилії. Остерігаємо проте наших селян, щоби не слухали підшептів безсовісних агентів, і не вибрали ся на нехвибну смерть в плянт циях кави в найнездоровішій провінції Ріо Гранде до Суль. Підсоне там прямо убійче, а хто не згине від жовтої пропасниці, той пропаде підкнути звірських плянтаторів.

Емігрантів до Парани жде знов голодова смерть. Сего року в Парані панує великий неврожай, так, що наші переселенці находять ся в крайній розпачі, чим вижити до року, а заняття при публичних роботах ніде не можна знайти, бо політичне положенє в Бразилії, в наслідок замаху стану, тепер переживає тяжку кризу.

— **В справі еміграції до Босни і Герцоговини.** Спільне міністерство скаргу має уважнити босаньско-герцоговинське правительство краєве до видання розпорядженя, після котрого вступ до Босни і Герцоговини буде дозволений галицьким емігрантам селянського стану, котрі удають ся там задля кунна приватних ґрунтів, лише на підстані маючого ся наперед одержати призовленя від краєвого правительства. Отже хто намірив набути в Босні чи Герцоговині приватний ґрунт, має внести через свою приналежну власть прошенє до босаньско-герцоговинського правительства краєвого о позволенє на приїзд до Босни чи Герцоговини. Хто би виїхав без такого призовленя того від границі завернуть.

— **З львівського університета.** П. Тома Печерський, кандидат адвокатури, зістав оноді промований на доктора прав.

— **Рільничі і лісові школи.** Минулого шкільного року заложено в Австрії десять нових шкіл рільничих і лісових. З того в Галиччій прибули: крайвий інститут помольогічний в Заліщиках і зимова школа рільнича в Воєславі коло Мільца. В Австрії є тепер разом 172 шкіл рільничих і лісових.

— **Ц. к. краєва рада здоровля** на засіданню дня 20. липня с. р. ухвалила подбати о утворенє санітарних округів в Тисебін, хшанівського повіта; в Угневі, равського повіта; в Добчицях, велицького повіта і в Галичч, станиславівського повіта.

— **З краєвої шкільної ради.** «Gazeta narodowa» доносить, що справа номінації віцепрезидента кр. шк. ради ще доси не полагоджена, а др. Бобжинський остане на сїм становищі до жовтня с. р.

— **Іменованя і перенесеня.** Міністер судівництва перепіс нотаря Петра Пелю з Андрихова до Ніска, та іменував нотаріального кандидата Франца Горака нотарем в Андрихові.

— **Солом'яні шапки для листоносів.** На просьбу служби поштової у Відні призволило ц. к. міністерство торговлі листоносам і тим, що розносять телеграфічні депеші, уживати в службі і поза службою шапок з соломі або з підробленої шерсті кінської.

— **Градова туча** пересунула ся оноді понад Самбір і Дрогобич і знищила все, що було на полях. Підчас тучі через дві години в цілій околиці було темно як серед ночі.

— **Розправа против кс. Мардиросевича** відбуде ся в другій половині с. м. Обжалованого буде боронити адв. др. Дверницький. До розправи, яка має потривати один день, покликамо кільканацять свідків.

— **Чудом уратована дитина.** В селі Хащовані, стрийського повіта, пішов сими днями один господар з женою в поле робити сіно. Взяли з собою 15-місячну дівчинку. Пішов за ними також домашній кіт. В полі посадили дитину на сїні, обложили єї довкола сіном і дали їй фляшину з молоком. Дитина, почи молоко, облила ся. По якійсь часі приходить мати до дитини, аби подивити ся, що она робить; якжеж она налякала ся, коли побачила, що побіч дитини лежить скручена гадина і злізла з сорочини молоко. За матерію приліз і кіт, а побачивши гадину, вхопив єї в половину і то так несподівано, що гадина, обертаючи голову до него, ударила дитину хвостом. Гадина укусила kota, котрий на другий день погіб, але гадину перед тим загриз і дитину уратував. В Скільщині гадина дуже багато, майже на кождім кроці, можна їх стрітити при сінокосах.

— **Чи се люде?** Зі Зборова доносять: Дня 2. с. м. в тутешнім ставі драґони купали коні. Драґон Теодор Зіганескуль посунув ся за далеко від берега, де его кінь скинув з себе і ударив головою в бік. Драґон зімлія і пірнув під воду. На березі стояло звиш пів сотки его «камратів» і ніодин не кинув ся ратувати потопачого. Аж в 1½ год. пізніше почали шукати топельника, але як? Пустили на воду хліб з запаленою свічкою і де хліб станув, там, після глупоти забобонних

драґонів, мав находити ся Зіганескуль. При сїм страчено знова три години часу, а топельника не найдено. Була вже 8. год. вечером, тому драґони відїхали домів, а другого дня вибрли ся на виправи. Перед відїздом командант сїєї ескадрони поручив купаючим ся в ставі жидкам шукати утопленого!

— **Кровава екекуція.** В Скалицях коло Табора в Чехії, як ми доносили, екекутор прийшов фактувати корову селянина Кубу. Коли роїзна Кубу не дозволяла вивести корову зі стаї, екекутор приказав асистуючому жандармови стріляти. Жандарм сповнив приказ і ранив смертельно Кубу. Ся справа наробила великого гамору в цілій Австрії, а жандарм з грижі совісти застрілив ся. Кубу, мимо тяжкої рани в грудех, виздоровів і дня 12. с. м. стане з цілою родиною перед судом в Таборі, де буде відповідати за оїр публичній власти.

— **Князі побили ся.** З Атея доносять про таку подію: Грецький міністер заграничних справ, Романос, устроїв в суботу бал в Куфісії, де перебував в літі вся атењська аристокрація. Бал відбував ся в честь грецького князя Миколи. Коли гості засїли при столі, появи ся в дверех п'яний князь Мурузі, котрий до недавна служив яко офіцер в грецькій армії, і кинув ся на ад'ютанта князя Миколи, поручника артилерії Палліса, зловив его за горло і почав душити. Князь Микола перший скочив на ратунку своему ад'ютантові і ударив Мурузіого палицею в голову так сильно, що палиця зломала ся на двох, а Мурузі зпустив Палліса і упав на землю. Однак зірвав ся в тій хвилі і крикнув: «Хто то мене ударив?» Звернув ся до князя Миколи і снігав: «Чи то ви?» та не дожидаючи відповіди, прискочив до князя. Але сїй кавалком палиці ударив ще раз Мурузіого по голові, а тимчасом прочі гості кинули ся на п'яного напасника, аби его адержати. Своєки кн. Мурузіого відвели его домів. Слїдуючого дня Мурузі вислав свідків до Палліса і жадав поединку, але свідків увязнено. Те само стрїнуло другу пару свідків Марузіого. Міністерство війни видало приказ увязнити напасника, але поліція доси не сповнила приказу. Князь Микола виїхав вчера до Англії на час, поки справа не покінчить ся.

— **Міліонового обманьства** допустив ся Макаров, член дирекції «Донського банку» в Москві, при помочи директора Любарського. Макаров здисконтував векселі на 1,200,000 рублів, а крім того заставив всі папери товариства в державнім банку і пропав в широкім світї. Любарського увязнено.

Телеграми.

Капо д' Істрія, 5. серпня. В суботу відбуло ся засіданє сойму на котрім нараджувано ся над бюджетом. При голосованю славянські посли заявили ся против бюджету. Підчас промови пос. Спінчіца, котрий говорив по хорватски, на галерії настав гамір і крики, в наслідок чого галерію опорожнено. Опісля маршалок замкнув засіданє і заявив, що про реченє слїдуючого засіданя повідомить послів письменно. Найближше засіданє відбуде ся імовірно в половині вересня.

Відень, 5. серпня. Міністерство фінансів одержало вже від всіх міністерств, з вїтком одного, прелїмінарі на 1902. рік. Дефінітивний бюджет буде усталений аж в жовтні, по укїнченю нарад в кождім міністерстві поодинокі.

Відень, 5. серпня. Вчера відбули ся ту збори чесько-народних соціалістів при участі около 400 осіб. Ухвалено домагати ся права публичности для шкіл ім. Коменського у Відні, загального голосованя і ив.

Білгород, 5. серпня. В суботу розпочали ся в цілїм краю вибори до Скупщини. Населенє бере в них пильну участь.

Берлін, 5. серпня. Цісар Вільгельм не поїде до Куксгафен ані до Вільгельмсгафен на торжества, задля приїзду гр. Вальдерзее, бо виїздить до Кільонії до недужої матери, якої стан здоровля значно погіршив ся.

Рим, 5. серпня. Король прийняв димісію міністра фінансів Волленборґа та іменовав Гвідо-на Бакчеліого міністром рільництва а Альфреда Бакчеліого підсекретарем стану для заграничних справ.

Неаполь, 5. серпня. Бюлетин о стані здоровля Крістіого, виданий вчера пополудни, звучить: Спли постійно підупадають, серце все ослаблене. Недужий мусить мати цілковитий супокій, бо найменший рух міг би єму пошкодити.

Петербург, 5. серпня. Урядовий дневник доносить, що дня 9. с. м. відбуде ся в Гатчині вінчанє великої княгині Ольги Александрівної з князем Петром Ольденбургским.

Посилають по мельника.

— Твої чоботи? — питає ярий голова.

— Мої! — каже мельник, а сам душі в собі не чує.

— Якжеж они опинили ся на ногах ви-сільника?

— Не знаю, ласкавий пане — відмовляє ся мельник. — Я вчера був цілий день на торзі в сусіднім місточку, продавав муку, вечером вернув домів, ляг спати, а більше не знаю нічого...

— А чоботи були на тобі?

— Через день були, а на ніч я поставив їх біля постелі.

— Диво дивне! — зітхнув голова.

— Чудо чудне! — додала зібрана громада і — розійшла ся.

— І якжеж було з тими чоботами? — питає я недавно правнука голови місточка Н., котрий мені цілу ту історію розказав. — Не дійшли? Не довідали ся?

— Ні! Се тайна по нинішній день. Тільки всего, що старий мельник, умираючи, сказав до людей ті загадочні слова: «Люди добрі, я умираю з гріхом на душі».

— З яким? питали его.

— Більш нічого не казав, то ми і не знаємо.

COLOSSEUM Ernesta Thoma,
у Львові, в пасажи „ГЕРМАНА“ ул. Сонішна
Програма від 1. до 31. серпня 1901.
При співучасті військової музики 80. п. п.
В огорді електрично освітленим.

1) **Gertrelia**, хромографічна тансерка гімнастична в Гипнодрому в Лондоні. 2) **Mas-Andreas**, найславніший і найкомічніший дуетисти з Парижа. 3) **Liane Grosse**, калейдоскопова тансерка фантастична з новою: спалене вдови Раджи на костирі. 4) **Александр de Tulé**, незрівняний музикальний віртуоз. 5) **Сестри Pronay**, ексцентричні дуетисти. 6) **Орхестра**. 7) **O. Francordi**, пародистка театру „Variété“ звана „живим фонографом“. 8) **Mlle Rollego**, дамський Fregoli. 9) **Американський біоскоп**: нові сензаційні „найзнаменитіші живі фотографії“. 10) **Arvida Svensson**, шведська співачка лірична.

Що дня о 8. год. вечером велике представлення. В неділю і свята два представлення. Що п'ятниця **High Life** представлення. Білети вчасніше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Лекційна комісія

студентів філософського відділу львівського університету, яка остає під зверхнім проводом проф. Твардовського, поручає здібних інструкторів і домових учителів. — Устні зголошення приймають члени комісії щоденно (навіть в неділі і свята) на університеті (І п. Саля VIII) межи 12 і 1. год. — Адреса: Лекційна комісія студентів філософського відділу, Львів, Університет.

Дешевим і гарним дарунком

при всяких нагодах,
яко гарна прикраса комнат і
Картини: Верещагіна, Шевченко в до-
мовині і Сластьона, Шевченкова
могила.

Можна дістати через адміністрацію „Руслан“
з пересилкою за 1 кор. 60 сот.

Сезон від 1. червня до кінця вересня

В Микуличині

над трема Прутами

отворив заряд

„Народної Гостинниці“

зі Львова

готель і реставрацію

в віллі о. Галайчука.

Заряд приймає купелевих гостей на цілий сезон на мешканє, також з цілим удержанєм. Сезоніві домівки в готелі під власним зарядом по 2—3 покої по дуже умірених цінах. Можна винайма-ти і на місяці. Кухня і пивниця у власнім заряді, окрема читальня для гостей, купелі в Пруті о 200 кроків від готелю, прогульки нетомлячі за дла догідного положення місцевости, а залізнична станція о 150 кроків від готелю.

Зголошення приймає п. Микола Заячківський в Микуличині.

— РІК ЗАСНОВАННЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕР“

Львів, ринок ч. 10. (дім „Просьвіти“).

одиноке руске товариство асекураційне, обезпечає будинки і всі пред-
мети движимі против огневих шкід.

„Дністер“ припоручило Преосвящ. Ординарияті Всєч. Духовенству
і вірним всіх трех Епархій

Фонди гаранційні „Дністра“ з днем 31 грудня 1900.

Фонд резервовий	311.540	кор	11	сот	
Резерва премій	171.942	—	—	—	разом
Резерва спеціальна	6.000	—	—	—	620.406 кор. 65 сот
Фонд емеритальний	30.924	—	54	—	

Тарифи „Дністра“ умірновані. Надвизка річна розділяє ся між членів і форм-
воротів. За рік 1900 дістають члени 8% звороту з премій.

„Дністер“ виплатив до 31. грудня 1900. відшкодовань 2.120.834. кор. Шкод-
ліквідують ся безпроволочно в присутности Делегата і 2 членів.

Поліси „Дністра“ приймають при позичках гіпотечних Банк краєвий і Каса
ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Снятині, Городенші, Тереховлі, Залі-
цках, Городку і Богородчанях.

НА ЖИТЕ треба обезпечитись тільки через „Дністер“ в Товаристві взаїмн. обезпеч.
в Кракові; в таких обезпечень через „Дністер“ іде часть провізій на рускі публичні
добродійні цілі; поліси і квіти видає Краківське Товариство рускі.

„Дністер“ пошукує спосібних агентів, особаио селян господарів в окрестностях,
де ще нема близько агенцій „Дністра“. Агенти заробили вже 274.964 кор. провізій.

Зголошення о агенції треба вносити до Дирекції у Львові.

Селяне! убігайте ся тільки о агенції „Дністра“.

Всілякі

КУПОНИ

вильосовані

цінні папери

виплачує без потручення

провізії або коштів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го мая 1901.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

2 купує і продає

всякі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшім кур-
сі деннім не числячи ніякої
провізії.

Потід		до Львова		Потід		зі Львова		
посп.	особ.			посп.	особ.			
приходить о годині				відходить о годині				
1:35	6:10	з	Кракова, Берлина, Варшави, Відня	6:25	до	Станиславова, Підвисокого, Погугор		
	6:20	з	Чернівців (Іцкан, Галацу), Гусятинна	1:55 6:30	до	Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний		
	6:46	з	Брухович, шод. від 16. мая до 15. вер. як	2:08 6:43		" " дв. Підзамче		
	7:45	з	Янова	6:35	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава		
	7:40	з	Тернополя, Бродів на дв. Підзамче	8:30 8:40	до	Кракова (Відня, Варшави), Берліна		
	8:00		на дв. головний	2:55	до	Скольного, до Лавочного (1. лип. до 15. вер.		
	8:10	з	Лавочного (Пешту) Калуша, Сянока	9:00	до	Янова		
	8:15	з	Сокаля, Рави рускої	9:15	до	Підволочиск, Бродів, Гусятинна дв. Підз.		
	8:50	з	Кракова, Відня, Варшави, Пешту, Берліна	9:25	до	Янова		
	11:45	з	Ряшова, Любачова, Самбора	9:42	до	Янова від 1. мая до 15. вересня в не-		
	11:55	зі	Станиславова (Кересмезе, Потугор)	10:20	до	Сокаля, Белзця, Рави рускої і Любачова		
	12:55	з	Янова	2:40 10:25	до	Чернівців		
2:20	1:10	зі	Скольного, Калуша, Хирова а з Лавочно-	1:25	до	Янова від 1. мая до 15. вересня в не-		
	3:14	з	Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	2:15	до	Брухович від 16. мая до 16. вересня		
	4:40	зі	Самбора, Борислава, Стрия			в неділі і свята		
	5:11	з	Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.	3:05	до	Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.		
	5:35		" " " на дв. голов.	3:15	до	Янова щоденно від 16. мая до 30. вер.		
	5:50	з	Кракова	3:26	до	Брухович шод. від 16. мая до 15. вер.		
	5:40	з	Чернівців, Іцкан	3:30	до	Ряшева, Хирова, Любачова		
	6:00	з	Сокаля, Белзця і Любачова					
	Ніч				Ніч			
	8:40	7:36	з	Брухович (16. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)	12:45 6:10	до	Станиславова	
		8:50	з	Брухович від 16. мая до 15. вересня шод.	6:20	до	Кракова (Відня, Берліна, Варшави)	
		9:41	з	Янова від 1. мая до 15. вер. щоденно	6:30	до	Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні б.	
9:20		з	Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і сьв.)			а від 16. вер. до 30. цвіт. 1902 щоденно		
9:50		з	Кракова (Відня, Берліна), Ясла, Розвадова	6:35	до	Лавочного (Пешту) Калуша, Хирова		
9:40		з	Чернівців, Букарешту	7:10	до	Тернополя, Бродів дв. головний		
10:20		з	Лавочного (Пешту) Хирова, Калуша	7:32	до	" " дворець Підзамче		
10:20		з	Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.	7:25	до	Сокаля і Рави рускої		
10:02			" " на дв. голов.	7:52	до	Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і сьв.)		
3:12		з	Підволочиск Копичинець на дв. Підзамче	9:30	до	Янова від 1. мая до 15. вересня		
3:35			" " на дворець головний	2:51 10:30	до	Чернівців і Іцкан		
				11:00	до	Кракова, Відня, Варшави		
			11:10	до	Підволочиск, Бродів дв. головний			
			11:32	до	Янова від 1. мая до 15. вересня в не-			
			4:15	до	Кракова, Відня, Берліна, Самбора			
			4:45	до	Брухович від 16. мая до 15. вер. шод.			

ЗАМІТКА: Пора нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Час середно-європейский різнять ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європей-
ского — 12 год. 36 мин. часу львівського. — В місті видають білети ізд.: Звичайні білети агенція часописий
Ст. І. Соколовського в пасажи Гавсмана ч. 9. від 7. год. рано до 8. вечером, а білети звичайні і всякі інші,
тарифи, ілюстровані провідники, розклади ізд. і т. п. бюро інформаційне п. к. залізниць державних (ул.
Красіцких ч. 5. в подвір'ю, сходи II, двері ч. 52.) в урядових годинах (8—3 а в свята 9—12).